

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Doc. Ing. J. Ž., CSc.**, zastoupeného JUDr. Bohumírem Zídkem, advokátem se sídlem Brno, Veselá 12/14, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, **za účasti osob zúčastněných** na řízení: 1) Doc. Ing. arch. P. P., 2) Ing. R. H., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 30 Ca 39/2005 - 60,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 20. 12. 2004, č. j. OÚSŘ U 04/50099, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2004, č. j. STU/02/0400432/000/003, územní rozhodnutí č. 505, ve znění opravy ze dne 30. 8. 2004, o umístění stavby rodinného domu, objektu garáže, příjezdu včetně výhybny, přípojek vody, kanalizace, plynu, elektro a slaboproudu v ulici U V. v B., lokalita P. v., na pozemcích p.č. 5449/2, 5449/3, 5450, 5446/1, 5446/3, 5523/2 v k. ú. Ž. a p. č. 4766/1 a 4167/256 v k.ú. K.

Územní řízení bylo zahájeno na základě návrhu stavebníka Ing. R. H. Při ústním jednání spojeném s místním šetřením dne 3. 6. 2004 uvedl stěžovatel jako účastník řízení, že

se stavbou souhlasí jen pokud nedojde ke kolizi s obecně závaznými právními předpisy ve vztahu k projednávané změně územního rozhodnutí na umístění stavby rodinného domku (RD) na p.č. 5445/1, a dále vyslovil nesouhlas s umístěním terasy, resp. uvedl, že vznáší občanskoprávní námitku, neboť umístěním terasy dojde k výraznému narušení soukromí RD na p.č. 5445/1. Dne 17. 6. 2004 bylo v řízení pokračováno poté, co byla změněna dokumentace na základě tohoto nesouhlasu, a původně navržená pochůzná terasa ve 2. NP byla změněna na terasu nepochůznou. Oznámením byl stanoven termín k námitkám a připomínkám. Stěžovatel sdělil, že jeho připomínka se netýkala povrchu terasy, ale narušení soukromí, což provedenou změnou nijak řešeno nebylo. Stavební úřad vydal dne 2. 8. 2004 podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona), územní rozhodnutí č. 505, na umístění stavby, jak byla výše popsána. Jeho součástí je rozhodnutí o zamítnutí námitky Doc. Ing. J. Ž., týkající se nesouhlasu s umístěním terasy v úrovni 2. NP. V důvodech je pak ve vztahu k tomuto účastníkovi uvedeno, že podmínky plynoucí z obecně technických požadavků na výstavbu byly dodrženy, neboť mezi stavbami je 6-ti metrový odstup. Občanskoprávní námitka se stala nedůvodnou po přepracování dokumentace, kdy na místo původně navržené pochůzná střecha jako terasy bude střecha nepochůzná. Technicky se nejedná o terasu, ale o plochou střechu, která jako terasa nemůže být užívána. Stavební úřad vyjádřil, že ani kdyby nedošlo ke změně, nejednalo by se o důvodnou občanskoprávní námitku, neboť podle stávající občanskoprávní judikatury možnost pohledu z okna není vážným narušením soukromí. Dne 30. 8. 2004 byla vydána oprava zřejmé chyby v územním rozhodnutí spočívající v doplnění bodu 19, konstatujícím smlouvu o zřízení věcného břemene.

Proti územnímu rozhodnutí podali odvolání účastníci řízení Ing. J. a V. Č. a Doc. Ing. J. Ž., CSc. Ten z důvodů neúplného vypořádání jeho námitek, zásahu do práv vlastníků sousedních nemovitostí, odlišnosti konečného návrhu od řešení předběžně se sousedy konzultovaného, neřešení jeho námitky týkající se terasy, nedostatečné vzdálenosti mezi sousedními nemovitostmi a nejasného umístění domu při nedostatku výkresu.

Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení, podaná odvolání dne 20. 12. 2004 zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. Přitom poukázal na soulad stavby s územním plánem a na skutečnost, že odvolatelé hodnotí navrhovanou stavbu ve vztahu k jimi podaným návrhům na změny vlastních územních rozhodnutí, přičemž řízení o návrhu Doc. Ing. Ž. CSc. bylo stavebním úřadem dne 1. 10. 2004 zastaveno. Po zastavení tohoto řízení se jeho námitky proti odstupovým vzdálenostem staly bezpředmětnými. Odmítl přiznat sousedům právo znemožnit umístění stavby a zabývat estetickým hodnocením stavby. Námitku proti umístění terasy neuznal za námitku občanskoprávní, neboť soudní ochrany podle § 127 o. z. se lze domáhat jen proti zásahům jsoucím, nikoliv proti eventuelním zásahům budoucím. Občanskoprávními jsou námitky týkající se např. vlastnického práva, oproti tomu námitky týkající se vzdáleností, výškového řešení, hlučnosti apod. jsou námitkami územně technického nebo stavebně technického charakteru. Proto byl stavební úřad oprávněn námitku posoudit sám. K projektové dokumentaci uvedl, že pro územní řízení byla dostačující. S ohledem na stísňené územní podmínky označil umístění domu od sousedních nemovitostí za dostatečné.

Žalobou stěžovatel (žalobce) namítal, že se odvolací řízení řádně nevypořádalo se všemi odvolacími námitkami a územní rozhodnutí nebylo přezkoumáno v celém rozsahu. Namítnut byl rozpor s ust. § 8 odst. 2 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále též „OTP“), a tím i s ust. § 138a odst. 1 stavebního zákona,

a to ve vzdálenosti ke stávám manželů Č., kteří to v řízení namítali. Tato vzdálenost nečiní předepsaných 7 m, ale jen 4 m. Stejně tak důvodný a nerespektovaný byl požadavek paní Č., aby bylo přihlíženo k umístění ostatních staveb v sousedství. Tím stavební úřad porušil zásadu ochrany práv účastníků řízení. Ohradil se proti argumentaci odvolacího rozhodnutí zastavením jeho řízení, neboť o něm v té době nebyl řádně informován a došlo k němu až v průběhu odvolacího řízení. Dalším nedostatkem je řešení přípojky do soukromé kanalizace ing. V. bez jeho souhlasu a řešení garáže jako samostatné. Přesto, že žalobce podal písemně několik námitek, rozhodl stavební úřad pouze o jedné z nich. Odvolací orgán nerespektoval základní zásady správního řízení a opomněl napravit zjevné porušení zákona v územním řízení, přičemž nebyla dodržena ani lhůta pro vydání rozhodnutí a v důsledku jejího nedodržení došlo ke změně podmínek, s čímž účastníci nebyli seznámeni - proto se také jeho připomínky nemohly stát bezpředmětnými. Neprojednáním jeho občanskoprávní námitky došlo k porušení § 137 odst. 1-3 stavebního zákona, neměl možnost uplatnit ji u soudu či dosáhnout mezi účastníky shody. O této námitce pak ani nebylo řádně rozhodnuto. Žalobce připomněl, že předmětem ochrany musí být i využívání vlastnického práva, které v jeho případě bylo omezeno, neboť jeho pozemek přestal být využitelný pro jím zamýšlenou stavbu. V řízení rovněž nebyla hodnocena urbanistická a architektonická hlediska a nebyl důvod posuzovat lokalitu jako zvláště ztížené územní podmínky. Formálně pak žalobce vytkl skutečnost, že územní rozhodnutí účastníkům bylo doručeno bez výkresu, který měl být jeho součástí, což zvýšilo pochybnosti o konkrétním umístění stavby.

Krajský soud v napadeném rozsudku (v jehož záhlaví sice opomněl uvést osoby na řízení zúčastněné – ovšem jejich práva v řízení zachoval) uvedl, že procesní námitky jsou rozhodné jen za předpokladu, že jejich důvodnost vede k závěru o nezákonnosti rozhodnutí. Žalobci bylo zachováno právo vyjádření se k podkladům. Pokud jde o konkrétně namítané porušení žalobcových práv, zhodnotil soud odstupovou vzdálenost mezi jeho budoucí nemovitostí a domem Ing. H. tak, že požadavek na dodržení odstupové vzdálenosti k jeho budoucí stavbě v právních předpisech nemá oporu. Stav v době vydání územního rozhodnutí byl v souladu s ust. § 8 vyhl. č. 137/1998 Sb., neboť navrhovaná stavba je vzdálena od pozemku žalobce 8 metrů. Námitka, směřující proti garáži, nebyla vznesena ve stavebním řízení v rámci koncentrační lhůty, tudíž k ní nemuselo být přihlíženo, navíc z žalobcova tvrzení neplyne, v čem v tomto případě spočívá narušení jeho práv, nehledě na to, že s ohledem na tvar a charakter pozemku se jedná o vhodné umístění. Námitka nerespektování ust. § 4 odst. 1 a 8 odst. 1 vyhl. č. 132/1998 Sb. rovněž nebyla řádně specifikována co do jejího obsahu a narušení práv za situace odstupu staveb většího než 7 m. Z tohoto hlediska je odůvodnění rozhodnutí dostatečné, zejména ve vztahu k tomu, že tato námitka obsahem odvolání ani nebyla. Námitku žalobcem označenou jako občanskoprávní proto, že se týká znehodnocení jeho stavby, posuzoval soud ve vztahu k žalobcovu výslovnému vyjádření v průběhu stavebního řízení a zjištěným skutečností o změně dokumentace neobsahující již terasu ve 2. NP. Soud přisvědčil správním orgánům v tom, že se jedná o námitku technického charakteru, navíc o námitku značně obecnou, když nelze z ničeho dovodit, že stavební řešení po změně terasy na nepochůznou střechu s ohledem na vzdálenost staveb by mohlo do práv žalobce zasahovat. Z hlediska procesního byl názor žalovaného v rozhodnutí dostatečně odůvodněn. Nedostatek výkresu, který měl být připojen k územnímu rozhodnutí, rovněž nezasáhl nijak zásadně do žalobcových práv, neboť výkres byl součástí spisu, s nímž se mohl seznámit, navíc z obsahu odvolání je zřejmé, že mu jeho obsah znám byl a vycházel z něho při námitkách proti umístění stavby a odstupovým vzdálenostem. Nedostatek připojení výkresu k rozhodnutí neshledal soud za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Rovněž za irrelevantní označil námitku

nedodržení lhůt k vydání rozhodnutí, a to pro nedostatek vlivu na zákonnost rozhodnutí. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Kasační stížnost stěžovatel opírá o ust. § 103 odst.1 písm. a), b) s. ř. s., tj. o nesprávné posouzení právních otázek a o nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, pro které měl soud správní rozhodnutí zrušit.

Soud podle stěžovatele nesprávně posoudil skutečný význam žalobních námitek, které je třeba hodnotit ve vztahu k námitkám uplatněným ve správním řízení. Stěžovatel v územním řízení výslovně požadoval dodržení platných obecně závazných předpisů – vyhl. č. 137/1998 Sb. To uplatnil při vědomí pochybností o projektové dokumentaci předložené stavebníkem. Vyhláška o obecně technických požadavcích na výstavbu nepochybně brání i subjektivní práva vlastníků sousedních nemovitostí, a to např. určením minimální přípustné vzdálenosti staveb od hranic pozemků. Tento požadavek stěžovatele nebyl ani irrelevantní, ani nadbytečný, neboť umístění stavby je s předpisem zjevně v rozporu, a tedy i v rozporu se stavebním zákonem. Povinností stěžovatele nebylo uvádět konkrétní příklady ustanovení vyhlášky, která mají být dodržena, neboť nebyl povinen poskytovat stavebnímu úřadu poučení o obsahu obecně závazných právních předpisů a nutnosti je dodržovat.

Konkrétně se jedná o tyto rozpory:

- s ust. § 50 odst. 8 „OTP“, podle něhož lze umísťovat na pozemku se stavbou RD garáže a drobné stavby, jen pokud je z prostorových důvodů nelze umístit v domě. V daném případě bez jakéhokoliv projednání výjimky z tohoto ustanovení a zkoumání naplnění podmínek daných citovaným ustanovením byla povolena garáž samostatná. Vzhledem k velikosti domu jistě nebylo vyloučeno vnitřní umístění,

- s ust. § 8 odst. 2 „OTP“ nedodržením odstupových vzdáleností od okolních staveb. Od stavby manželů Č. měla být stavba vzdálena minimálně 7 m a ve skutečnosti bude vzdálena 4,5 m - ani zde nebyla projednána žádná výjimka ani zdůvodněna nezbytnost nerespektování předpisu.

Stěžovatel se v průběhu územního řízení domáhal (námitky ze dne 3. 6. a 1. 7. 2004) komplexního projednání stavby, a to i ve vztahu k těmto předpisům, s nimiž byla projektová dokumentace ve zřejmém rozporu. Proto šlo o námitky zcela relevantní, stejně tak jako námitky vznesené v odvolání, jakož i námitky žalobní. Soud se však namítaným rozporem s „OTP“ nezabýval, neboť neshledal zkrácení práv žalobce. Nepřihlížel k tomu, že dotčení spočívá v nedodržení předpisů, jejichž respektování se domáhal. Výjimky z „OTP“ by musely být s účastníky řádně projednány, což se nestalo, a pokud se tak nestalo, byl stěžovatel zkrácen v možnosti účasti na takovém řízení, jehož účastníkem by jistě musel být s ohledem na zbytečné umístění dvojgaráže na samé hranici s jeho pozemkem, jenž tak bude stíněn a znehodnocen.

Nepravdivá je argumentace soudu, že takovou námitku v řízení nevzněl, neboť ji vznesl právě v rámci požadavku na dodržování předpisů, zejména pak v odvolání. Hodnocení soudu tak nemá oporu ve skutečném stavu věci, což má zásadní vliv na rozsudek soudu, který již jen z toho důvodu nemohl žalobu zamítnout. Naopak soud měl rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez projednání.

Stejně tak soud řádně nehodnotil dodržení základních zásad správního řízení - § 3 odst. 2 spr. ř., neboť účastníkům bylo upřeno právo řádně hájit svá práva a zájmy, vyjádřit se k podkladům a uplatnit své návrhy. Správní orgány jsou také povinny v tomto směru účastníkům poskytovat poučení. Pokud v průběhu řízení došlo k tak závažné skutkové změně (zastavení řízení o návrhu žalobce), měli o tom být účastníci výslovně vyrozuměni a upozorněni na důsledky z toho plynoucí. Poučení a úřední pomoci se v daném případě účastníkům nedostalo.

Soud nesprávně vyhodnotil i námitku porušení § 50 odst. 8 „OTP“, stěžovatel tuto námitku nepřímou vyjádřil požadavkem na dodržování všech předpisů a nebyl povinen ji konkretizovat. Ostatně výslovné uplatnění námitek přicházelo v úvahu právě v rámci neprovedeného řízení o výjimkách, v němž mu však účast byla znemožněna. Názor soudu o nedůvodnosti námitek nebyl ničím podložen a byl učiněn bez bližšího zkoumání

„Odklizení“ občanskoprávní námitek o znehodnocení stavby bylo soudem rovněž nesprávně právně posouzeno. Nejde jen o technické řešení terasy v projektové dokumentaci, jejíž změnou měla námitka pozbýt opodstatnění. Stěžovatel i poté na ní trval a měla být dále řešena postupem podle § 137 odst. 1, 3 stavebního zákona. Došlo tak ke zkrácení práv nedostatkem pokusu o dohodu a k neprojednání postupem podle cit. ustanovení. V tomto řízení by pak stěžovatel mohl své námitky specifikovat o konkrétní dopady a dosáhnout případně jejich soudního projednání. Stavební úřad k řešení občanskoprávních námitek příslušný není a stěžovateli žádný předpis neukládá již před stavebním úřadem je konkretizovat, a to dokonce bez vyzvání.

Nelze argumentovat tím, že umístění stavby v souladu se zákonem není zásahem do vlastnických práv souseda. V daném případě totiž nešlo o umístění stavby v souladu se zákonem, neboť naopak je v rozporu s § 50 odst. 8 a § 8 odst. 2 „OTP“, a tím i se stavebním zákonem. V opačném případě by šlo o precedens a návod k obcházení stavebních předpisů. Jednalo se o tak závažné porušení zákonnosti, že soud měl postupovat podle § 76 odst. 1, písm. c) s. ř. s.

V neposlední řadě stěžovatel nesouhlasí s akceptováním absence rozhodnutí o všech námitkách, neboť to je v rozporu s ust. § 39 stavebního zákona. Nepřípustné je vypořádání pouze v důvodech rozhodnutí. Stěžovatel tak byl zbaven práva odvolat se proti chybějícímu výroku i účinné obrany. I to mělo jistě vliv na zákonnost rozhodnutí a zkrácení práv stěžovatele.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a cílí ke znemožnění stavby souseda; se závěry soudu se ztotožnil.

Osoby zúčastněné na řízení nevyužily možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Podle § 39 stavebního zákona v rozhodném znění, stavební úřad v územním rozhodnutí vymezí území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území; jimi zabezpečí zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a rozhodne o námitkách účastníků řízení.

Územní řízení tak slouží k ověření, že navrhované umístění stavby bude se všemi shora uvedenými podmínkami v souladu. Vychází z návrhu a z jeho příloh (§ 3 vyhl.č. 132/1998 Sb.), územně plánovací dokumentace, z vyjádření a stanovisek dotčených orgánů státní správy a v neposlední řadě i z vyjádření, případně námitek účastníků řízení.

Účastníkem řízení podle § 34 stavebního zákona jsou kromě navrhovatele i osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

O tom, že stěžovatel byl účastníkem stavebního řízení o umístění stavby Ing. H., nebylo v řízení pochyb. Je-li účastenství určité osoby (kromě navrhovatele) odvozeno od možnosti dotčení jeho práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je tak vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učinili do důsledků či nikoli. Pokud tedy stěžovatel kasační stížností brojí proti vzdálenosti umístěvané stavby od pozemku či stavby manželů Č., nebyl k takové námitce oprávněn v řízení územním (kde ji ani nevzněl), k námitce žalobní (neboť žalobou lze napadat rozhodnutí s tvrzením zkrácení vlastních práv - § 65 odst. 1 s. ř. s.), pokud nebyl k ochraně jejich práv jimi výslovně zmocněn. Krajský soud proto nemusel danou žalobní námitku (stejně jako žalobní námitku vztahující se k jiným dotčeným právům těchto účastníků, či účastníků V.), vůbec řešit.

Z tohoto důvodu se ani Nejvyšší správní soud nebude v tomto kasačním řízení zabývat porušením zákona, k němuž mělo dojít tím, že umístěvaná stavba v rozporu s ust. § 8 odst. 2 „OTP“ má být od stavby manželů Č. vzdálena pouze 4,5 m, ani námitkou, že o této výjimce mělo být vedeno řízení.

Navíc pokud jde o námitku nedostatku řízení o výjimkách a porušení procesních práv stěžovatele s tím spojených - nebyla taková námitka uplatněna v žalobě, aniž by tomu snad stěžovateli mohlo něco bránit. Taková kasační námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud v kasačním řízení zkoumá zákonnost postupu a rozhodnutí krajského soudu a jistě mu nelze vytýkat, že nehodnotil námitku, kterou žaloba výslovně neobsahovala. Nezbytností řízení podle § 138a stavebního zákona a s tím spojenými procesními právy stěžovatele se v tomto kasačním řízení soud nemůže zabývat.

Pokud jde o ostatní kasační námitky tvrdící, že soud nesprávně hodnotil způsob, jakým s nimi naložil žalovaný, je třeba v první řadě vycházet z toho, jaké námitky byly v řízení řádně uplatněny. Jen vůči takovým se lze totiž domáhat zákonného postupu

a vyřízení. Dává-li zákon v ustanovení § 36 odst. 3 stavebního zákona účastníku řízení právo vznést námitky, a ukládá-li stavebnímu úřadu v § 39 o těchto námitkách rozhodnout, je zřejmé, že se musí jednat o námitky natolik konkrétní, že je možné je jako námitky rozpoznat a posoudit; to znamená, že jsou vzneseny konkrétní výhrady proti umístění stavby, jímž může dojít k dotčení práv účastníka námitku uplatňujícího.

Pokud tedy je stěžovatel názoru, že v rámci námitek uplatněných v územním řízení vznesl všechny námitky, o které opírá žalobu a posléze i kasační stížnost, nelze mu přisvědčit. Připomenout je třeba, že pro uplatnění námitek platí tzv. zásada koncentrace řízení, tj., že námitky musí být uplatněny buď při ústním jednání, nebo ve stanovené lhůtě, nekoná-li se jednání (§ 36 odst. 1, 2 stavebního zákona) – jistě jen za předpokladu, že na nezbytnost koncentrace byl účastník upozorněn; v daném případě tomu tak bylo. Při ústním jednání spojeném s místním šetření konaném dne 3. 6. 2004 však stěžovatel pouze uvedl, že se stavbou souhlasí za podmínky, že budou dodrženy obecně právní předpisy a nedojde ke kolizi s územním řízením, v němž je projednávána změna stavby na p.č. 5445/1. Takové vyjádření nelze považovat za námitku proti umístění stavby. Stavební úřad je sice povinen postupovat v řízení a při rozhodování podle platných právních předpisů, není však povinen vyhledávat možné střety s budoucí a později navrhovanou změnou sousední stavby. Ostatně pokud by takto obecně formulované vyjádření bylo možno považovat za námitku, lze si jen obtížně představit, jak by znělo rozhodnutí o ní v územním rozhodnutí. Stavební úřad (a ani krajský soud) tak nebyl povinen „rozpoznávat“, jaké konkrétní námitky by mohly být obsaženy v námitce obecně se domáhající dodržování relevantních předpisů v řízení.

Další námitka byla vymezena nesouhlasem s umístěním terasy ve vztahu k narušení soukromí stěžovatelovy stavby. Původně projektová dokumentace předpokládala terasu ve druhém NP a na základě této námitky byla dokumentace po prvním projednání přepracována tak, že namísto terasy projekt předpokládal pouze plochou střechu s nepochůzným povrchem - tedy využití střechy jako terasy tím bylo vyloučeno. I s tím vyslovil stěžovatel nesouhlas (dne 1. 7. 2004), neboť záměnu povrchu terasy nepovažoval za řešení své námitky. O této námitce také stavební úřad v územním rozhodnutí výslovně rozhodl tak, že námitku nepovažoval za občanskoprávní, a zamítl ji proto, že pozbyla významu v důsledku změny projektu. To lze za dané situace považovat za důvodné.

Stěžovatel ovšem tvrdí, že se jednalo o námitku občanskoprávní, a tudíž mělo být postupováno podle § 137 stavebního zákona. Podle § 137 odst. 1 stavebního zákona je občanskoprávní námitkou námitka vyplývající z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám. Stavební úřad je pak povinen usilovat o dohodu účastníků řízení, pokud námitky překračují pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy; nedojde-li k dohodě, pak za podmínek odst. 2 téhož ustanovení odkáže navrhovatele či jiného účastníka řízení na soud. Námitka, kterou uplatnil stěžovatel při prvním místním šetření směřovala proti umístění terasy ve 2. NP, a to z hlediska nepřipustné míry výhledu na stěžovatelovu stavbu. I když zde bylo namítáno dotčení vlastnického práva stěžovatele, nejednalo se o námitku stavebním úřadem neřešitelnou, neboť řešení spočívalo v technické úpravě stavebního projektu, které stavebník akceptoval. Jestliže tedy námitka vznesená v koncentrační lhůtě směřovala proti umístění terasy ve 2. NP a po změně projektu již terasa neexistovala, nebyl žádný důvod ani k dalšímu jednání směřujícímu k dohodě ani k odkazu na soudní řízení. Pokud pak stavební úřad o této námitce rozhodl zamítavě, bylo toto rozhodnutí zákonné.

Stěžovatel ovšem poukazuje na rozvedení této námitky v odvolacím řízení. Zde je třeba uvést, že meze odvolacího řízení jsou dány mezemi zásady koncentrace řízení. Znamená to, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu (k tomu srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 156/00 zveřejněné v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 4/02 pod poř. č. 991). Stěžovatel však v odvolání tuto svou námitku pouze rozvedl ve vztahu k porušení svých procesních práv, neboť byl názoru, že se nejedná o námitku vyřešenou, a zdůrazňoval nijak nespecifikované znehodnocení své stavby. S ohledem na tuto nekonkrétnost je třeba vycházet pouze z konkretizace učiněné v rámci koncentrační lhůty, v níž ostatně nic stěžovateli nebránilo jejímu řádnému uplatnění. Stěžovatelem tvrzený negativní vliv stavby však, jak výše uvedeno, byl odstraněn změnou projektu, po níž již bylo dotčení pohledem vyloučeno. Tak se také s odvolací námitkou řádně vypořádal žalovaný a krajský soud neměl důvodu tento stav hodnotit jinak.

Kasační stížností stěžovatel výslovně poukazuje na umístění garáže jako rozporné s ust. § 50 odst. 8 „OTP“, podle něhož lze umísťovat na pozemku se stavbou RD garáže a drobné stavby, jen pokud je z prostorových důvodů nelze umístit v domě. Tato námitka ovšem nebyla stěžovatelem uplatněna v koncentrační lhůtě, proto nemůže stavebnímu úřadu vytýkat, že o ní v územním řízení nerozhodl. Pokud stěžovatel již v žalobě tvrdil, že tuto námitku ve územním řízení vznesl, není to pravdou. Tatu námitku neuplatnil ani před stavebním úřadem a ani v podaném odvolání, kde by, jak výše uvedeno, byla přípustná jen za předpokladu znemožnění uplatnění v rámci koncentrační lhůty. Nelze přisvědčit stěžovateli v tom, že i tato námitka přece byla nepřímou součástí blíže nespecifikované obecné námitek nezbytnosti dodržování právních předpisů v územním řízení. Proto nemohl krajský soud žalovanému vytýkat nedostatečné vypořádání s danou (neexistující) námitkou.

Otázku námitek vznesených stěžovatelem v územním řízení lze uzavřít tak, že stavební úřad se v územním rozhodnutí výrokem vypořádal s jedinou konkrétní námitkou, kterou stěžovatel v rámci koncentrační lhůty vznesl, a toto vypořádání odpovídá zákonu. Stavební úřad splnil svou poučovací povinnost tím, že účastníky upozornil na možnost námitek a na koncentrační lhůtu, v níž mohou být vzneseny, včetně následků jejího nedodržení. Poučovací povinnost stavebního úřadu dále nesahá, nebyl proto povinen žádnému z účastníků napomáhat při vyhledávání konkrétních námitek, které by mohli v řízení uplatnit. Stejně tak podané odvolání bylo žalovaným do důsledku řešeno, přičemž nelze říci, že by se, přes jeho obsáhlost, vyznačovalo vyšší mírou konkretizace co do obsahu námitek. Nejvyšší správní soud proto neshledal v řízení namítané porušení základních zásad správního řízení.

Stěžovateli lze ovšem přisvědčit v tom, že byl-li situační výkres označen jako součást územního rozhodnutí, měl být doručen všem účastníkům řízení spolu s rozhodnutím. Je však třeba souhlasit s krajským soudem, že u takové vady je třeba vážit její vliv na zákonnost rozhodnutí. Zde lze poukázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 74/96 (zveřejněné v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 3/02 pod poř. č. 971), nebo na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 56/2004-75 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že *pokud žalovaný rozsáhlá skutková zjištění soustředil do příloh, které pro účely odůvodnění rozhodnutí vytvořil, v odůvodnění rozhodnutí na ně jako na součást rozhodnutí odkázal*

a spojil s nimi své závěry, je takové rozhodnutí účinně doručeno jen tehdy, jestliže zákonem stanovenému okruhu adresátů byly spolu s rozhodnutím doručeny i tyto přílohy (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě je ovšem situace odlišná. Situační výkres byl součástí dokumentace, s níž se stěžovatel mohl seznámit a také prokazatelně ve svých podáních z něho vycházel. O znalosti tohoto výkresu svědčí konkrétní formulace odvolacích i žalobních námitek ohledně odstupových vzdáleností i námitek týkajících se terasy, včetně žalobní námitky proti umístění garáže. Je třeba také připomenout, že kopie předmětného situačního výkresu byla stěžovatelem předložena soudu jako příloha žaloby (č. l. 21 soudního spisu). Stěžovatel v řízení pouze poukazoval ve svých podáních na to, že dokumentace předložená v územním řízení se lišila od dokumentace, kterou s ním stavebník předběžně projednával. Nicméně připustil, že s dokumentací předloženou v územním řízení se seznámil, stejně jako se seznámil se změnou týkající se terasy. Proto nebyl důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného soudem pro toto pochybení, neboť jeho odstranění by nespočívalo ve vydání nového, jiného rozhodnutí, ale pouze z dodatečného doručení situačního výkresu. Z toho by stěžovatel nemohl vytěžit nic, co nemohl učinit v řízení tak jak učinil. Proto, i když jde o procesní pochybení stavebního úřadu neodstraněné žalovaným, lze přisvědčit krajskému soudu v závěru o nedostatku vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí; jde o vadu, která důvodem pro zrušení rozhodnutí není

Další kasační námitkou je tvrzení, že v průběhu odvolacího řízení proti územnímu rozhodnutí stavby stavebníka Ing. H. došlo k zastavení řízení o návrhu na změnu územního rozhodnutí stěžovatele, což změnilo podmínky pro posouzení návrhu. Je třeba poukázat na skutečnost, že v žalobě toto porušení stěžovatel vytýkal z hlediska nemožnosti seznámení se s tímto rozhodnutím ostatními účastníky řízení, např. manželi Č. I zde by bylo možno připomenout, že ochrany dotčených práv se musí každý účastník domáhat sám. V kasační stížnosti tuto námitku stěžovatel do určité míry modifikuje a směřuje zejména k tomu, že v důsledku zastavení řízení došlo ke změně skutkových podmínek. K zastavení jeho územního řízení skutečně došlo v průběhu odvolacího řízení, neboť žalovaný v odvolacím rozhodnutí konstatuje zastavení stěžovatelova řízení dne 1. 10. 2004 (právní moc 24. 10. 2004), a to z důvodů nedodání potřebných podkladů a současně uvádí, že stěžovatel již požádal o vydání stavebního povolení podle původního územního rozhodnutí vydaného v r. 2002. Odvolací rozhodnutí ve věci územního rozhodnutí Ing. H. pak bylo vydáno dne 20. 12. 2004.

V době, kdy podal Ing. H. návrh na zahájení územního řízení, nebyl stěžovatelův návrh na změnu jeho územního rozhodnutí ještě podán. Nicméně v průběhu územního řízení již podán byl, a to dříve, než se konalo ústní jednání spojené s místním šetřením o návrhu Ing. H.. Skutkový stav, který měl být vzat v úvahu v předmětném územním řízení, byl vymezen stávajícím pravomocným územním rozhodnutím stěžovatele. Nicméně je logické, že probíhají-li souběžně územní řízení na sousedních pozemcích, je třeba přihlížet k vzájemným souvztažnostem těchto staveb tak, aby jejich umístěním v budoucnu nedošlo ke kolizi s právními předpisy. Stěžovatel při ústním jednání dne 3. 6. 2004 nekonkrétní námitku dovolávající se dodržování předpisů vztáhl k budoucí změně jeho územního rozhodnutí, u druhé a jediné konkrétní námitky neuvedl, zda směřuje proti původnímu umístění jeho stavby nebo k umístění navrhovanému, nicméně, pokud návrh, který byl důvodem námitky, přestal existovat tím, že byla změněna dokumentace, nemohla mít tato námitka další opodstatnění ani ve vztahu ke stávajícímu ani k navrhovanému územnímu rozhodnutí stěžovatele. Ve vztahu k této námitce proto zastavení řízení o stěžovatelově návrhu žádnou skutkovou změnu do územního rozhodnutí ing. H. nepřineslo. Rozhodnutí o

zastavení řízení o stěžovatelově návrhu bylo stěžovateli řádně doručeno a odvolací rozhodnutí ve věci ing. H. bylo vydáno až po dvou měsících od jeho právní moci. Stěžovatel netvrdí, že by se v této lhůtě na žalovaného obrátil (a ze spisu to ani nevyplývá) a domáhal se uplatnění nějakých námitek, které v důsledku toho nově vyvstaly, a které dříve nemohl uplatnit. Obecně si jistě lze představit, že běží-li souběžně dvě různá územní řízení na sousedních pozemcích a jedno z nich je zastaveno, může to přinést skutkové změny, pro které by stavební úřad (žalovaný) musel akceptovat námitky v koncentrační lhůtě nepodané. V daném případě se tomu však tak nestalo a stěžovatel nejen, že nevzněl po zastavení svého řízení žádné nové námitky, ale ani netvrdí, jaké námitky by byl vznesl, pokud by k tomu měl možnost. Uvádí-li v žalobě a kasační stížnosti námitky další oproti námitkám, které vznesl v územním řízení, jde o námitky, které nebyly vyvolány zastavením jeho územního řízení, ale mohly být podány v koncentrační lhůtě (tedy pouze námitky, které směřují k ochraně jeho práv a ne práv jiných účastníků řízení, k nimž nebyl a není oprávněn). Ani v případě odvolacího řízení, které pokračovalo poté, kdy bylo řízení stěžovatele zastaveno a tuto skutečnost v rozhodnutí žalovaný konstatoval, nedošlo k porušení procesních práv stěžovatele ani základních zásad správního řízení.

Namítá-li stěžovatel nevhodnost argumentace soudu o nezbytnosti respektovat umístění stavby v souladu se zákonem, když podle stěžovatele je stavba umístěna v rozporu s ust. § 50 odst. 8 a § 8 odst. 2 „OTP“, a tím i se stavebním zákonem, nelze mu dát za pravdu. Jak výše uvedeno tyto námitky buď v řízení neuplatnil, nebo mu je uplatnit nepřislušelo. Z hlediska řádně uplatněného dotčení jeho práv rozhodnutí tvrzenými vadami netrpí. Nad rámec řečeného lze uvést, že řešení a limity, na které stěžovatel poukazuje jsou řešeními a limity přípustnými a nevytvářejí obecně nepřijatelnou situaci.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud správně posoudil právní otázku i správně zhodnotil úplnost skutkových zjištění ve správním řízení a neměl zákonný důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost či vady řízení.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzených důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu